

РЕШЕНИЕ

№ 539

гр. София, 01.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 45 състав,
в публично заседание на 18.01.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгени Стоянов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **10455** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 327, ал. 1 – 3 от Закона за съдебната власт (ЗСВ).

Образувано е по жалба, подадена от Г. Д. Д., на длъжност прокурор в РП – С., с адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] етаж 5, ап. 56, със съдебен адрес: [населено място], [улица], етаж 5, ап. 5, чрез адвокат П. А. Т., САК), срещу Заповед № 149 / 07.10.2021 г. на административния ръководител на РП – С. в частта, с която му е обърнато внимание по чл. 327, ал. 1 ЗСВ.

В съдебното заседание по делото жалбоподателят се явява лично. Представява се от адв. П. А. Т., САК. Претендират се направените по делото разноси. Представя се списък с разноси по чл. 80 от ГПК.

Ответникът – Административният ръководител на Районна прокуратура – С. не се явява и не изпраща представител.

С. градска прокуратура не се явява и не изпраща представител за участие в съдебното заседание.

Административен съд София - град, III отделение, 45 състав, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Обжалва се заповед № 149 / 07.10.2021 г. на административния ръководител на РП – С., с която на прокурор Г. Д. е обърнато внимание по реда на чл. 327, ал. 1 ЗСВ. В жалбата се сочи, че спрямо административния акт са приложими основанията за

отмяна, установени в чл. 146, т. 3, 4 и 5 от АПК. Посочено е в жалбата, че липсва спор относно обстоятелството, че заповедта е издадена в предписаната от закона форма и от компетентен орган. Според жалбоподателя в заповедта е прието, че от страна на прокурор Д. е проявено неоправдано бездействие във връзка с работата по четири досъдебни производства; че не е упражнил правомощията си по чл. 196 от НПК по девет досъдебни производства; че не е изпълнил задълженията си по чл. 307, ал. 3, т. 4 ЗСВ; не е изпълнил задълженията си по чл. 234 и по чл. 145, ал. 2 ЗСВ. В жалбата е посочено, че липсва субективно отношение на прокурор Д., което да е свързано с недобра организация на работата му по водени и наблюдавани дела и преписки.

В предоставения от съда срок е постъпила писмена защита от страна на адв. П. Т.. Посочено е, че оплакванията в жалбата намират опора в данните по делото и в самата законова уредба. Твърди се, че е допуснато съществено нарушение на административнопроизводствените правила при издаване на обжалваната заповед. Органът не е взел предвид или не е оценил според значението им съществени елементи от обясненията на жалбоподателя. Не е оценена от административния орган: високата служебна натовареност на магистрата и на РП – С.; здравната ситуация, свързана с КОВИД – 19; кадровата обезпеченост на РП – С.; броят на делата, по които е работил прокурор Д.; затрудненията, свързани с осигуряване на вещи лица; липсата на причини от субективен характер, които са способствали за забавянето и решаването на делата. На следващо място, в писмената защита се сочи, че административният орган е приложил неправилно закона. Нарушена е и целта на закона. Иска се от съда да отмени оспорената заповед.

Въз основа на заповед № РД – 04-29 / 01.02.2021 г. на Главния прокурор и заповед на Административния ръководител на АП С. е възложено извършването на проверка от ВКП отдел „Административен“ на дейността на прокурори от РП – С. – Р. Р. и Г. Д.. След приключване на проверката, проверяващият екип при ВКП е констатирал, че за прокурор Г. Д. Д. от РП – С. са налице данни за дисциплинарни нарушения по чл. 307, ал. 3, т. 2 и т. 4 ЗСВ, както следва: по чл. 307, ал. 3, т. 2 ЗСВ – действие или бездействие, което неоправдано забавя производството, както следва: по преписка № 158 / 2018 г., ДП № 5001 / 2018 г. по описа на ОДМВР – С. – делото е било на доклад при прокурора от 26.06.2018 г. до 07.02.2019 г., от 23.10.2019 г. до 06.12.2019 г. и от 23.10.2020 г. до м. април 2021 г.; по преписка № 395 / 2018 г., ДП № 164 / 2018 г. по описа на РУ – С. – делото е било на доклад при прокурор от 28.07.2020 г. до 26.02.2021 г.; по преписка № 48 / 2019 г., ДП № 9954 / 2019 г. по описа на РУ – С. делото е било на доклад от 20.10.2020 г. до 22.01.2021 г.; по преписка № 51 / 2020 г., ДП № 71 / 2017 г. по описа на ОДМВР – С. – делото е било на доклад при прокурора от 09.11.2020 г. до 20.01.2021 г.

Констатирано е още, че Д. не е упражнил правомощията си по чл. 196, ал. 1, т. 1 и т. 4 и ал. 2 НПК, за да осигури своевременното и законосъобразно приключване на разследването по наблюдаваните от него досъдебни производства по преписка № 69 / 2020 г., ДП № 127 / 2020 г. по описа на РУ – С.; по преписка № 158 / 2018 г., ДП 5001/2018 г. по описа на ОДМВР – С.; по преписка № 6 / 2018 г., ДП 376 / 2017 г. по описа на РУ – С. (не са извършени следствени действия от м. юни 2018 г. до м. юли 2019 г., от м. септември 2019 г. до 15.01.2021 г. не са извършвани следствени действия); по преписка № 114 / 2020 г., ДП № 387 / 2019 г. по описа на РУ – С. – не са извършвани следствени действия след 11.06.2020 г.; по преписка № 336 / 2020 г., ДП № 35 / 2020 г. по описа на РУ – С. – след м. юли 2020 г. не са извършвани следствени

действия; по преписка № 337 / 2018 г., ДП № 242 / 2018 г. по описа на РУ – С. – за период от две години от м. февруари 2019 г. до м. февруари 2021 г. се изискват с писмо документи от кмета на общината и БТК АД; по преписка № 427 / 2020 г., ДП № 5026 / 2020 г. по описа на РУ – С. – от месец октомври 2020 г. не са извършвани следствени действия; по преписка № 811 / 2020 г., ДП № 153 / 2020 г. по описа на РУ – С. от м. септември 2020 г. до м. април 2021 г. се издирва един свидетел за разпит по делегация; преписка № 914 / 2020 г., ДП № 175 / 2020 г. по описа на РУ – С. – от м. септември 2020 г. до м. март 2021 г. не са извършвани действия по разследване; по преписка № 1171 / 2020 г., ДП № 242 / 2020 г. по описа на РУ – С. – от м. октомври 2020 г. не са извършвани действия по разследването.

По чл. 307, ал. 3, т. 4 ЗСВ – неизпълнение на други служебни задължения: не е изпълнил задълженията си по чл. 234, ал. 8 НПК, а именно: по преписка № 359 / 2019 г., ДП № 92 / 2019 г. по описа на РУ – С. – не е отменил към момента на проверката мярката за неотклонение спрямо обвиняемото лице, взета на 20.03.2019 г., въпреки че максимално допустимият срок е изтекъл.

Не е изпълнил задължението си по чл. 234, ал. 4 НПК, като е правил искания за удължаване на срока за разследване, след като същият вече е изтекъл, както следва: по преписка № 158 / 2018 г., ДП № 5001 / 2018 г. по описа на ОДМВР – С. – срокът за разследване е изтекъл на 06.02.2021 г., а искането му за удължаване е от 10.03.2021 г.; по преписка № 646 / 2014 г., ДП № 7 – И / 2014 г. по описа на О. – СОП многократно искането за удължаване на срока е изготвяне след изтичането му; по преписка № 1010 / 2018 г., ДП № 5017 / 2019 г. по описа на ОДМВР – С. – срокът за разследване е изтекъл на 09.06.2020 г., а искането за удължаването му е от 25.06.2020 г., има и още една забава с 4 дни в изготвяне на искане за удължаване на срока.

Д. не е спазил задълженията си по чл. 145, ал. 2 от ЗСВ, като не се е произнесъл в едномесечен срок от получаване на материали от извършена проверка по осем преписки.

По ДП № 92 / 2018 г. по описа на О. – ОП – С., преписка № 167 / 2018 г. по описа на РП – С. делото се е намирало на доклад на прокурор Д. от 21.08.2020 г. до 16.02.2021 г., което е допринесло за забавяне на разследването.

По ДП № 95 / 2016 г. по описа на О. – ОП – С., преписка № 282 / 2015 г. по описа на РП – С. е установено неспазване на срока на мерките за неотклонение на двама обвиняеми.

По повод на тези констатации е образувано дисциплинарно производство срещу Г. Д. Д. – прокурор в Районна прокуратура – С.. Производството е образувано със заповед № 85 от 24.06.2021 г. на административния ръководител на РП – С. (л. 10 от делото). Заповедта е връчена на Д. на 24.06.2021 г. Той е представил своите писмени обяснения (л. 14 – 19 от делото).

Дисциплинарното производство е прекратено, като е установено, че не са налице данни за извършено нарушение по чл. 307, ал. 3, т. 1, т. 2 и т. 4 от ЗСВ, както и за друго дисциплинарно нарушение. В обжалваната заповед е обърнато внимание на прокурор Г. Д. за допуснато от него нарушение по движението и организацията на работата по досъдебни производства и преписки, които съвпадат с делата и преписките, установени при проверката, въз основа на които е образувано дисциплинарното производство и посочени по-горе в мотивите на съдебното решение. Изключени от кръга на делата са само ДП № 92 / 2018 г. по описа на О. – ОП – С., преписка № 167 / 2018 г. по описа на РП – С. (делото се е намирало на доклад на

прокурор Д. от 21.08.2020 г. до 16.02.2021 г., което е допринесло за забавяне на разследването) и ДП № 95 / 2016 г. по описа на О. – ОП – С., преписка № 282 / 2015 г. по описа на РП – С. (установено неспазване на срока на мерките за неотклонение на двама обвиняеми).

Оспореният акт е издаден от компетентния според чл. 327, ал. 1 от ЗСВ орган - административният ръководител на Районна прокуратура - С.. Административният акт е издаден в предвидената от закона писмена форма.

Съгласно чл. 327, ал. 1 ЗСВ административният ръководител може да обръща внимание на съдиите, прокурорите и следователите за допуснатите от тях нарушения по образуването и движението на делата или по организацията на работата им, за което уведомява съответната колегия на Висшия съдебен съвет. Доколкото в случая производството, приключило с обжалваната заповед, е образувано като дисциплинарно производство по чл. 307 и следващите от ЗСВ, приложими са посочените в Раздел I на Глава шестнадесета от ЗСВ производствени правила. Наред с това, доколкото няма специални изисквания по отношение на формата на акта, с който се наляга дисциплинарната мярка по чл. 327, ал. 1 от ЗСВ, приложими са общите изисквания на АПК. Това важи и по отношение на принципите и административнопроизводствените правила, установени в АПК, доколкото няма особени правила в ЗСВ (чл. 328 ЗСВ). В случая съдът намира, че при издаването на оспорената заповед са спазени изискванията по отношение на формата, но са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, като същата е незаконосъобразна поради противоречие с материалноправните разпоредби и несъответствие с целта на закона.

Оспорената заповед е издадена при съществено нарушение на административнопроизводствените правила – отменително основание по чл. 146, т. 3 АПК. По-конкретно нарушена е т. 13 от Стандартите за провеждане на дисциплинарно производство по глава III от ЗСВ („Стандартите за провеждане на дисциплинарно производство“). Последните са утвърдени от прокурорската колегия на В. на 27.09.2017 г. Обявени са публично, като са достъпни на адрес: <http://www.justice.bg>.

Според посочената точка от Стандартите, когато прекрати дисциплинарното производство, административният ръководител следва да съобрази срока за обжалване на тази заповед и след влизането ѝ в сила може да наложи принудителна административна мярка по чл. 327 от ЗСВ, ако нарушението е по образуването и движението на делата или по организацията на работата. Стандартите за провеждане на дисциплинарно производство са акт от кръга на тези по чл. 13 от АПК. Те имат характера на вътрешни правила, които ограничават нормативно установените граници на оперативната самостоятелност, поради което административният орган е длъжен да ги спазва – в този смисъл Тълкувателно решение № 2 от 25. 06. 2012 г. по тълкувателно дело № 2 / 2011 г. на ВАС. В това тълкувателно решение е посочено, че тези вътрешни правила,, ограничават нормативно установените граници на оперативната самостоятелност на органа по назначаването. По този начин одобрената в рамките на оперативната самостоятелност на компетентния орган процедура става част от административното производство макар и непредвидена в специалния закон, нейното спазване е условие за законосъобразност на крайния акт. В този смисъл е и разпоредбата на чл. 13 от АПК, според която административните органи своевременно огласяват публично критериите, вътрешните правила и

установената практика при упражняване на своята оперативна самостоятелност по прилагане на закона и постигане на целите му. (вж. ТР № 2 от 25.06.2012 г.)

Административният ръководител сам е посочил, че констатираните в резултат на дисциплинарната проверка факти и обстоятелства водят до извод, че поведението на прокурор Г. Д. не налагат дисциплинарното му наказване. Посочено е, че налагането на дисциплинарно наказание на Г. Д. би било несъразмерно тежка мярка на тежестта на допуснатите нарушения и на професионалното поведение на прокурора при изпълнение на служебните му функции. Налага се извод, че административният ръководител е следвало да се съобрази с реда, установен в т. 13 от Стандартите за провеждане на дисциплинарно производство и да пристъпи към издаване на заповедта едва след като същата е влязла в сила. В случая административният ръководител е пристъпил направо към прилагане на мярката по чл. 327, ал. 1 от ЗСВ, без да е спазил изискването да се изчака влизането в сила на акта, с който се прекратява дисциплинарното производство срещу Г. Д.. Аналогия може да бъде потърсена и с разпоредбата на чл. 56 АПК, където е установено, че административният орган прекратява административното производство, за което съобщава на страните по реда за съобщаване на акта (чл. 56, ал. 3 АПК). Заповедта, която се обжалва в настоящото производство, е издадена на 07.10.2021 г., а по данни на жалбоподателя му е връчена на 08.10.2021 г. Това означава, че връчването на заповедта за прекратяване на дисциплинарното производство и за прилагане на мярката по чл. 327 ЗСВ е станало едновременно. И прекратяването на дисциплинарното производство, и прилагането на мярката по чл. 327, ал. 1 ЗСВ са обективирани в един акт. Безспорно при прилагане на разпоредбата на чл. 327, ал. 1 ЗСВ за административния орган е установена компетентност от вида оперативна самостоятелност. В разпоредбата е посочено, че административният ръководител може да обръща внимание. Но при прилагането на тази разпоредба, в условията на оперативна самостоятелност, органът трябва да спазва процедурата, установена в посочените стандарти за провеждане на дисциплинарно производство.

На следващо място, обжалваната заповед е издадена в нарушение на материалния закон – отменително основание по чл. 146, т. 4 АПК.

С разпоредбата на чл. 327 от ЗСВ законодателят е дал възможност в случаите, когато нарушението на служебните задължения предвид неговата тежест, обстоятелствата при които е извършено, поведението на нарушителя и настъпилите (евентуално) вредни последици, не е значително, да не се ангажира дисциплинарната отговорност на магистрата, а със заповед на административния ръководител да му се обърне внимание. Обръщането на внимание, не е дисциплинарно наказание, но може да бъде наложено само тогава, когато се установи, че неспазването на сроковете се дължи на проблеми в организацията на работата на магистрата, а не на други, обективни по своя характер причини, сред които с особено голямо значение са висока натовареност на съответния орган на съдебна власт, личната висока натовареност, обуславяща се както от броя на делата и преписките, така и от фактическата и правната им сложност. Освен изложеното трябва да е налице и виновно изпълнение на служебните задължения на съдия, прокурор и следовател, което може да бъде подведено под нормата на чл. 307, ал. 4, т. 5 от ЗСВ - изпълнение на други служебни задължения.

От анализа на събраните по делото доказателства (справки, изготвени от административен секретар на РП – С. на л. 30 и сл. от делото) се установява, че за времето от 01.01.2020 г. до 01.04.2021 г. прокурор Г. Д. е решил 247 броя досъдебни

производства. Същият брой – 247 броя са приключили в срок. В справката е посочено, че прокурор Г. Д. няма досъдебни производства, които са приключили извън срока. Общ брой на решените преписки 322 от Д., като от тях 314 броя са приключили в срок и 8 извън срок. Справката се намира на лист 30 от делото и е изготвена във връзка със заповед на административния ръководител на РП – С.. От справката става видно, че прокурор Д. е бил с натовареност, сходна с тази на най-натоварените прокурори от РП – С.. Например при 188 действително отработени дни Д. има общо прокурорска дейност (брой актове) 931. За сравнение прокурор Р. Р. има 183 действително отработени дни и общо прокурорска дейност (брой актове) 938. Прокурор П. П. при 201 действително отработени дни има 1277 броя актове. Брой точки на ден на прокурор Д. 3, 17 (на прокурор Р. 3, 19, на прокурор П. 2, 48). Тази справка обхваща периода от 01.01.2020 г. до 31.12.2020 г. (л. 30 от делото).

За периода от 01.01.2021 г. до 01.04.2021 г. прокурор Д. има действително отработени 81 дни с общо прокурорска дейност (брой актове) 368. За сравнение за този период прокурор Р. има 70 действително отработени дни с общо прокурорска дейност (брой актове) 298. Прокурор П. П., който е и административен ръководител на РП – С., има 76 действително отработени дни с общо прокурорска дейност (брой актове) 578 (л. 31 от делото). Брой точки на ден на прокурор Д. 2, 92 (на прокурор Р. 2, 79, на прокурор П. 3, 01).

В конкретния случай мярката е приложена за допуснати нарушения по образуването и движението на делата или по организацията на работата на прокурор Д.. Освен обективно нарушаване на посочените в заповедта разпоредби от НПК – чл. 234, ал. 8 НПК, чл. 196, ал. 1, и ал. 2 НПК, е необходимо да се установи, че нарушението е виновно. В този смисъл основателно е твърдението, посочено в обяснението (л. 15 от делото) и в самата жалба (л. 8 от делото), че не е взето предвид обстоятелството, че прокурор Д. е бил продължително време в отпуск по болест – малко повече от месец, а именно от 02.12.2020 г. до 03.01.2021 г. включително. Видно от неговите обяснения през този период преписките и досъдебните производства, които до 02.12.2020 г. са били при него на доклад и са били в срок, поради кадровата необезпеченост на РП – С. не е било възможно да се преразпределят, а са останали на бюрото на прокурор Д. до завръщането му от отпуск по болест. Административната преписка е приета в цялост, което означава, че това обстоятелство се доказва по делото. В тази насока са и приетите по делото три броя заповеди, с които прокурор Д. е бил изключен от случайното разпределение на преписки и досъдебни производства, поради временна неработоспособност (карантина) – Заповед № 117 / 02.12.2020 г., Заповед от 11.12.2020 г. и Заповед № 123 / 15.12.2020 г. на административния ръководител на РП – С. (л. 20 – 22 от делото). Липсват данни за това посочените нарушения по образуването и движението на делата или по организацията на работата да са допуснати виновно от страна на Д..

В подкрепа на изложеното следва да се вземат предвид и деловодните справки по делото. Така например пр. пр. 1447 / 2020 г. на РП – С. е заведена на дата 09.11.2020 г. Срокът за произнасяне е бил до 09.12.2020 г. Видно от деловодната справка прокурор Д. се е произнесъл на дата 12.01.2021 г. (л. 33 от делото). Както беше посочено от 02.12.2020 г. до 03.01.2021 г. включително прокурор Д. е бил в отпуск по болест. Обективно не е било възможно да се произнесе до 09.12.2020 г.

Следва да се вземе предвид кадровата обезпеченост на РП – С. през проверявания период. Анализът на доказателствата по делото води на извод, че от месец юни 2020 г.

на два пъти - до 09.03.2021 г. прокурор от РП – С. е бил командирован в РП – К. (видно от заповеди за командироване л. 23 – 26 от делото). На мястото на така командирования прокурор поради кадрова необезпеченост в РП – С. е бил командирован прокурор от Софийска районна прокуратура за три месеца (заповед от 10.12.2020 г. на л. 27 от делото). Младши прокурор от РП – С. е бил командирован за срок от една година в Софийска районна прокуратура (л. 28 от делото).

В заповедта е посочено, че пропуските на прокурор Д. следва да бъдат съобразени с общата натовареност на прокуратурата и в частност на магистрата. Това е довело до извод за липса на предпоставките за ангажиране на дисциплинарната му отговорност.

На следващо място, в заповедта е посочено, че нарушенията по образуването и движението на делата или по организацията на работата, които преценени в своята съвкупност, насочват към извод за отклонение на магистрата от възприетите стандарти при изпълнение на професионалните му функции. Прието е още, че в конкретния случай има констатирани нарушения, пропуски и недостатъци, които се дължат на несвоевременно и неадекватно планиране на обема на работа, небрежност или други субективни причини, които е необходимо да бъдат отстранени и поправени по реда на чл. 327 от ЗСВ. В тази връзка разпоредбата на чл. 327 от ЗСВ безусловно изисква да е налице извършено от магистрата нарушение - по образуването и движението на делата или по организацията на работата му. В случая, административният ръководител е направил извод, че не е осъществен от **обективна страна** състав на нарушение по чл. 307, ал. 3, т. 1, т. 2 и т. 4 от ЗСВ, т. е. че няма системно неспазване на сроковете, предвидени в процесуалните закони, нито действие или бездействие, което неоправдано забавя производството, нито действие или бездействие, както и неизпълнение на други служебни задължения. От друга страна е приел, че има нарушение, което се изразява в отклонение от възприетите стандарти при изпълнение на професионалните задължения. Никъде обаче не е посочено какви са професионалните стандарти, респективно кои от тях са нарушени, нито къде, в какъв акт се съдържат тези стандарти, съответно запознат ли е с тях прокурор Д.. С оглед липсата на посочени в заповедта конкретен акт или правило, което установява такива професионални стандарти за водене на разследването, няма как да бъде установено и дали Д. е нарушил тези стандарти. Наличието на такива стандарти биха могли например да доведат до извод, че едно досъдебно производство е било неоправдано дълго на доклад при наблюдаващия прокурор. При липсата на посочени такива стандарти аргументът на прокурор Д., че през този период се е запознавал с делата, водил си е бележки и е анализирал доказателствата не се опровергава. При това положение, изводът, който се налага е, че заповедта за прилагане на мярката по чл. 327, ал. 1 ЗСВ е издадена, без да са налице установените в закона предпоставки за това.

Прилагането на мярката по чл. 327, ал. 1 ЗСВ има за цел дисциплинирането на магистрата. В оспорената заповед подробно са описани действията на прокурора. Действително е спомената и натовареността на прокурор Д., както и общата натовареност на РП – С., но липсва какъвто и да е анализ на вида и тежестта на разпределените му всички останали преписки и производства в този период с цел да се установи разполагаемото му време и обективните възможности за работа, както по посочените в заповедта дела и преписки, така и по останалите разпределени му производства в този период. В този смисъл заповедта е издадена и в нарушение на посочената цел – дисциплиниране на магистрата. Цел, която трябва да бъде

осъществена, ако се установят субективни причини, довели до нарушения по образуването и движението на делата или по организацията на работата на прокурор Д.

Съдът намира, че оспорената заповед в частта, с която на прокурор Г. Д. е обърнато внимание за отклонение от възприетите стандарти при изпълнение на професионалните му функции, се явява незаконосъобразна и като такава следва да бъде отменена.

С оглед изхода на спора и съобразно разпоредбата на чл. 143, ал. 1 АПК в производството следва да се присъдят разноски в полза на жалбоподателя. По делото е представен списък по чл. 80 ГПК. Претендират се 490, 00 лева, от които 10 лева държавна такса и 480 лева платено по банков път възнаграждение за един адвокат.

С оглед на гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 2, предложение второ от АПК във връзка с чл. 328 от ЗСВ Административен съд София – град, Трето отделение, 45 с-в

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Г. Д. Д. на длъжност прокурор в РП – С., с адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] етаж 5, ап. 56, със съдебен адрес: [населено място], [улица], етаж 5, ап. 5, чрез адвокат П. А. Т., САК) Заповед № 149 / 07.10.2021 г. на административния ръководител на РП – С. в частта, с която му е обърнато внимание по чл. 327, ал. 1 ЗСВ.

ОСЪЖДА Прокуратурата на Република България да заплати на Г. Д. Д. направените по делото разноски в размер на 490, 00 лева.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му.

Препис от решението да се изпрати на страните по реда на чл. 138 АПК.

СЪДИЯ: